

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců Mgr. Sylvy Šiškeové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **Ing. C. F.**, zastoupeného JUDr. Petrem Balcarem, advokátem se sídlem Panská 895/6, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 7. 4. 2016, č. j. 17810/2016-MZE-12151, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2020, č. j. 8 A 108/2016-37,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce požádal dne 5. 10. 2007 o trvalé odnětí části pozemku určeného k plnění funkcí lesa parc. č. X v katastrálním území M. (dále též jako „dotčený pozemek“), a to kvůli zabezpečovací konstrukci pro stabilizaci svahu, která byla v době podání žádosti již provedena. Žalobce v žádosti uvedl, že se jedná o zabezpečení pozemku ve smyslu § 22 odst. 1 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (dále jen „lesní zákon“), za účelem zajištění dlouhodobé stability svahu. Zdůraznil, že práce byly provedeny pro zamezení vzniku škody a souvisejícího nebezpečí z prodlení.

[2] Městský úřad Černošice (dále jen „městský úřad“) trvalé odnětí části dotčeného pozemku nepovolil. Na základě žalobcova odvolání zrušil Krajský úřad Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) toto rozhodnutí a věc vrátil městskému úřadu k dalšímu řízení. K podnětu městského úřadu žalovaný ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnutím ze dne 3. 2. 2011, č. j. 36213/2010-16230, změnil rozhodnutí krajského úřadu tak, že odvolání žalobce proti rozhodnutí městského úřadu zamítl. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, který ministr zemědělství zamítl a rozhodnutí ministerstva potvrdil. Rozhodnutí ministra zemědělství pak zrušil Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 15. 12. 2015, č. j. 8 A 131/2011-37.

[3] Ministr zemědělství následně i podruhé zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 3. 2. 2011, č. j. 36213/2010-16230; toto rozhodnutí je předmětem nynějšího soudního přezkumu. Městský soud žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl. Podle městského soudu bylo pro posouzení věci klíčové, zda stavba, kterou žalobce vybudoval, odůvodňuje trvalé odnětí části dotčeného pozemku z pozemků určených k plnění funkcí lesa. Pokud by stavba (opěrný systém) měla sloužit jako základ rekreačního objektu, jak žalovaný dovozuje z výsledku ohledání na místě samém, bylo by odnětí části pozemku možné pouze za splnění podmínky souladu se schválenou územně plánovací dokumentací. Tato podmínka však v době vydání rozhodnutí nebyla splněna. Jedná-li se pouze o konstrukci, která má zamezit sesuvům půdy, nelze podle městského soudu žádosti žalobce vyhovět. Bez ohledu na to, zda žalobce postupoval v souladu s § 22 odst. 1 lesního zákona či nikoliv, není zřízení takové konstrukce zákonným důvodem pro odnětí části pozemku, na němž se stavba nachází.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že část dotčeného pozemku o výměře 70 m², kterou žádal odejmout z pozemků určených k plnění funkcí lesa, bezprostředně navazuje na původní stavební parcelu parc. č. st. X v katastrálním území M., kde byla umístěna dřevěná chata. Tato část pozemku může stěží fakticky plnit funkci lesa jako nedílné součásti přírodního bohatství. Stěžovatel v žádosti uvedl, že na pozemku postavil zabezpečovací konstrukci kvůli možnosti vzniku škody na majetku či zdraví osob, jelikož hrozilo zřícení zabezpečovaných objektů ze strmého skalnatého svahu níže hraničícího se sousedním pozemkem. Zabezpečovací konstrukce nebyla provedena podle určení státního orgánu správy lesů proto, že s ohledem na zjištěný havarijný a ohrožující stav objektu a podloží nebylo možné vyčkávat na opatření tohoto správního orgánu. Stěžovatel zdůraznil, že žádný ze správních orgánů ve svých stanoviscích a rozhodnutích neuvedl, v čem konkrétně stěžovatel při zabezpečení dotčené části pozemku pochybil; postup městského úřadu proto považuje za zaujatý. Poukázal také na závazné stanovisko orgánu ochrany přírody, podle něhož je rozšíření nebezpečných zastavěných ploch na úkor lesních pozemků z hlediska zájmů ochrany přírody nepřijatelné. Poblíž pozemků vede silnice, v jejíž blízkosti se nachází řada zabezpečovacích konstrukcí zajišťujících stabilitu svahu a bezpečnost provozu.

[5] Posudek znalce, podle něhož pozemek neplní funkce lesa, nelze podle stěžovatele zpochybnit s tím, že pozemek je k plnění funkcí lesa bez dalšího určen a znalecký posudek nemá žádnou váhu. Dále je potřeba rozlišovat mezi určením funkce pozemku a faktickým stavem. Ani před postavením zabezpečovací konstrukce totiž dotčená část pozemku fakticky zcela neplnila funkci lesa. Stěžovatel proto požádal o vynětí větší části pozemku, než kterou zaujímal původní chata na pozemku parc. č. st. X. Správní orgány i městský soud zohledňují při svém rozhodování pouze některé ze zjištěných skutečností. Jiné důkazy, zejména znalecké posudky, jejichž závěry svědčí ve prospěch stěžovatele, opomíjejí, aniž by se s nimi řádně vypořádaly. Stěžovatel doložil rovněž rozhodnutí městského úřadu, kterými úřad vyhověl žádostem jiných vlastníků lesních pozemků o trvalé odnětí pozemků určených k plnění funkcí lesa, a související novinový článek. Vyhovění ostatním žadatelům považuje za diskriminační.

[6] Městský soud nevysvětlil, v čem se žalovaným nesouhlasí v otázce hodnocení důkazů, čímž porušil zásadu volného hodnocení důkazů. Napadený rozsudek se rovněž blíže nezabývá rozpory v rozhodnutí žalovaného, jehož předchodí rozhodnutí bylo zrušeno kvůli neposouzení všech provedených důkazů. Rozhodnutí žalovaného nemá oporu v provedeném dokazování, neobsahuje vyhodnocení všech provedených důkazů jednotlivě i v jejich souvislostech a nevypořádává se uspokojivě s jeho námitkami.

[7] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že zřízení zabezpečovací konstrukce není důvodem pro odnětí části pozemku, na níž se stavba nachází. Stěžovatel netvrdil, že samotná výstavba zabezpečovací konstrukce má být důvodem pro odnětí části pozemku. Důvodem pro trvalé odnětí části pozemku ve veřejném zájmu je právě současný stav části pozemku, který byl stěžovatel nucen zajistit zabezpečovací konstrukcí, aby se nezhroutil a nezpůsobil škodu na zdraví a majetku osob. Z těchto důvodů se stěžovatel v předchozích řízeních domáhal, aby orgán státní správy lesů zkoumal, zda je naplněn důvod k jinému využití dotčeného pozemku. Poukázal také na veřejný zájem, který ovšem nepředstavuje pouze zájem na zachování původního lesa, nýbrž také zájem na zachování stability lesního pozemku, stejně jako na nerušeném výkonu práv třetích osob – vlastníků domů nacházejících se pod svahem, na němž bylo vybudováno zabezpečovací opatření.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s posouzením městského soudu. Zdůraznil, že nelze zohlednit faktický stav lesního pozemku, protože je výsledkem posuzované protiprávní činnosti stěžovatele. Nepovolená stavba odpovídá základům chaty, kterou chtěl stěžovatel na lesním pozemku vybudovat. V místě odpovídajícímu umístění nepovolené stavby k sesuvu svahu nedošlo, což konstatoval již městský úřad. Navíc se jedná o tvrzení, které stěžovatel mohl uplatnit v řízení před městským úřadem. Městský úřad se řádně zabýval charakterem nepovolené stavby a na základě ohledání místa včetně fotodokumentace popřel, že by šlo o zabezpečovací zařízení. Stěžovatelovo jednání soud již dříve rovněž posoudil jako správní delikt. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou zpochybňující nestrannost městského úřadu. Tvrzení, že správní orgány řádně neodůvodnily, proč není možno vyhovět žádosti o odnětí, není relevantní; touto otázkou se správní orgány podrobně zabývaly. K rozhodnutím městského úřadu, na něž stěžovatel odkazuje, žalovaný uvedl, že se jednalo o typově zcela jiné případy. Tuto námitku navíc stěžovatel neuplatnil v žalobě, stejně jako odkaz na sdělení vedoucí stavebního odboru Městského úřadu v Jílovém u Prahy. Městský soud vysvětlil, v čem konkrétně se

neztotožnil s hodnocením důkazů, jak je provedl žalovaný. Také zbývající námitky byly v předchozích řízeních podrobně vypořádány.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je podána včas, osobou k tomu oprávněnou a míří proti rozhodnutí, proti kterému je kasační stížnost přípustná.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Předmětem sporu je posouzení otázky, zda stěžovatelem vybudovaná stavba odůvodňuje trvalé odnětí části pozemku parc. č. X v katastrálním území M. z pozemků určených k plnění funkcí lesa.

[12] Podle § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona „*pozemky určené k plnění funkcí lesa jsou pozemky s lesními porosty a plochy, na nichž byly lesní porosty odstraněny za účelem obnovy, lesní průseky a nezpevněné lesní cesty, nejsou-li širší než 4 m, a pozemky, na nichž byly lesní porosty dočasně odstraněny na základě rozhodnutí orgánu státní správy lesů podle § 13 odst. 1 tohoto zákona (dále jen "lesní pozemky")*“.

[13] Podle § 13 odst. 1 lesního zákona „*veškeré pozemky určené k plnění funkcí lesa musí být účelně obhospodarovány podle tohoto zákona. Jejich využití k jiným účelům je zakázáno. O výjimce z tohoto zákazu může rozhodnout orgán státní správy lesů na základě žádosti vlastníka lesního pozemku nebo ve veřejném zájmu*“.

[14] Podle § 15 odst. 1 lesního zákona „*odnětí pozemků plnění funkcí lesa (dále jen "odnětí") je uvolnění těchto pozemků pro jiné využití. Omezení využívání pozemků pro plnění funkcí lesa (dále jen "omezení") je stav, kdy na dotčených pozemcích nemohou být plněny některé funkce lesa v obvyklém rozsahu. Odnětí nebo omezení může být trvalé nebo dočasné. Trvalým se rozumí trvalá změna využití pozemků, dočasným se pozemek uvolňuje pro jiné účely na dobu uvedenou v rozhodnutí (§ 13 odst. 1)*“.

Podle odst. 2 věty první téhož ustanovení musí být odnětí nebo omezení pro nové stavby pro rekreaci na pozemcích určených pro plnění funkcí lesa v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací.

[15] Podle § 22 odst. 1 lesního zákona „*vlastníci nemovitostí nebo investoři staveb a zařízení jsou povinni provést na svůj náklad nezbytně nutná opatření, kterými jsou nebo budou jejich pozemky, stavby a zařízení zabezpečeny před škodami způsobenými zejména sesuvem půdy, padáním kamenů, pádem stromů nebo jejich částí, přesahem větví a kořenů, zastíněním a lavinami z pozemků určených k plnění funkcí lesa; tato opatření jsou oprávněni provést i na pozemcích určených k plnění funkcí lesa. Rozsah a způsob zabezpečovacích opatření stanoví orgán státní správy lesů, pokud není podle zvláštních předpisů příslušný jiný orgán státní správy. Vlastník pozemků určených k plnění funkcí lesa je povinen provedení opatření strpět*“.

[16] Městský soud rozsudkem ze dne 13. 10. 2011, č. j. 11 Ad 13/2011-103, zamítl stěžovatelu žalobu proti rozhodnutí, jímž byl uznán vinným z jiného správního deliktu podle § 55 odst. 1 písm. b) lesního zákona. Tohoto deliktu se stěžovatel dopustil tím, že jako vlastník lesa nejméně od 15. 8. 2007 bez rozhodnutí orgánu státní správy lesů o odnětí

nebo o omezení odejmul část lesního pozemku parc. č. X v katastrálním území M. o výměře 39 m² z plnění funkcí lesa. Stěžovatel začal výstavbu objektu „na místě odstraněné rekreační chaty ev. č. X (parc. č. st. X) a na lesním pozemku parc. č. X, vše v k. ú. M., aniž měl ke stavebním činnostem příslušné povolení. Stěžovatel tak novým objektem rozšířil zastavěnou plochu původní rekreační chaty o výměře 42 m² na výměru 81 m², jak to vyplývá ze zaměření skutečného provedení stavby geodetickou kanceláří. V důsledku tohoto postupu stěžovatel na nově zastavěné části lesního pozemku o výměře 39 m² znemožnil řádné plnění funkcí lesa a charakter pozemku určené k plnění této funkce změnil na zastavěnou plochu. Tímto způsobem bez povolení orgánu státní správy lesů odňal pozemek určený k plnění funkcí lesa a naplnil tak skutkovou podstatu výše uvedeného správního deliktu. Stěžovatel označoval nedokončený objekt za „zabezpečovací zařízení stabilizující podloží“. Správní orgán však objekt považoval za rozestavěnou novou rekreační chatu, vycházejí z vlastního úsudku o charakteru a konstrukčním řešení tohoto objektu (betonový skelet s dveřmi a dvěma okny).“ Výstavba byla zahájena bez jakéhokoli povolení; stěžovatel nepožádal o rozhodnutí, které by mu umožnilo výjimku ze zákazu ve smyslu § 13 odst. 1 lesního zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 7 As 39/2012-24, jímž soud zamítl kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku č. j. 11 Ad 13/2011-103). Nejvyšší správní soud současně v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že daná stavba není ani jednou ze staveb uvedených v § 15 odst. 3 lesního zákona, které lze na pozemcích určených k plnění funkcí lesa umístit bez nutnosti odnětí ve smyslu odst. 1 téhož ustanovení.

[17] Žádost o odnětí pozemků určených k plnění funkcí lesa podává osoba, v jejímž zájmu má k odnětí nebo omezení využití pozemků dojít. Podle § 13 odst. 1 lesního zákona může být touto osobou vlastník pozemku, ale i jiná osoba, pokud bude uvolnění pozemku pro jinou činnost požadováno ve veřejném zájmu. Stěžovatel požádal o trvalé odnětí z důvodu provedení zabezpečovací konstrukce jako zabezpečovacího opatření podle § 22 odst. 1 lesního zákona. Správní orgány proto posuzovaly jeho žádost na základě tohoto důvodu, neboť v řízení podle § 16 lesního zákona nebyly povinny nad rámec žádosti zkoumat, zda existují ještě jiné důvody než uvedené v žádosti nebo zda je vhodné odnětí povolit z důvodu veřejného zájmu.

[18] Řízení o uložení opatření podle § 22 lesního zákona je správním řízením, jehož účastníky jsou vlastník lesa a osoby, jejichž nemovitosti nebo zařízení mohou být z lesního pozemku ohroženy. V tomto řízení správní orgán nejprve posoudí, zda došlo k situaci, která vyžaduje provedení opatření k zajištění osob a majetku, a pokud ano, jaká nezbytně nutná opatření je třeba provést. Správní orgán tedy určí rozsah a způsob opatření, která provede ohrožený vlastník na svůj náklad. Vlastník pozemků určených k plnění funkcí lesa je povinen „pouze“ provedení opatření strpět. K rozhodování o soukromoprávních aspektech věci (např. zda vlastníku lesa náleží náhrada škody za předčasné smýcení lesního porostu) není správní orgán zmocněn. Záleží proto na dohodě účastníků správního řízení nebo výsledku případného občanskoprávního soudního sporu (viz Drobník, J., Dvořák, P. *Lesní zákon. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2010, komentář k § 22). Vlastník pozemku určeného k plnění funkcí lesa nemá možnost o zabezpečovacích opatřeních sám rozhodnout, a to ani v případě ochrany vlastní nemovitosti (srov. rozsudek č. j. 7 As 39/2012-24, konkrétně pak jeho část citovanou městským soudem v bodu 81 napadeného rozsudku).

[19] V posuzované věci nebyly splněny podmínky pro postup podle § 22 lesního zákona. Ze správního spisu nevyplývá, že by se některý z vlastníků okolních nemovitostí cítil ohrožen nebezpečím např. v podobě sesuvu půdy z dotčeného pozemku určeného k plnění funkcí lesa. Nebylo proto ani zahájeno správní řízení ve smyslu § 22 odst. 1 lesního zákona. Stěžovatel naopak nejprve vybudoval stavbu označovanou jako zabezpečovací konstrukce. Pokud by se skutečně jednalo o opatření ve smyslu lesního zákona, měl by vybudování (resp. jeho rozsah a způsob) zabezpečovací konstrukce (či jiného vhodného opatření) určit orgán státní správy lesů, a to na náklad ohroženého vlastníka, a stěžovatel jakožto vlastník dotčeného pozemku určeného k plnění funkcí lesa by byl povinen toto opatření strpět. Opatření podle § 22 lesního zákona proto nemůže být důvodem pro odnětí pozemků určených k plnění funkcí lesa (jiným využitím pozemků), neboť opatření na základě rozhodnutí orgánu státní správy lesů provádí ohrožený vlastník a vlastník pozemků určených k plnění funkcí lesa je povinen je strpět. Stěžovatelova argumentace tedy popírá logiku, na níž je institut opatření sloužících k zajištění bezpečnosti osob a majetku založen. Z tohoto důvodu nelze přisvědčit ani námitkám, které míří vůči obsahu závazného stanoviska orgánu ochrany přírody.

[20] O stanovení nezbytně nutného opatření by orgán státní správy lesů nemusel rozhodovat pouze v případě, že by vlastník pozemku odvracel bezprostředně hrozící nebezpečí. Taková situace však v této věci nenastala. Stěžovatel v průběhu jedenácti měsíců před podáním žádosti o trvalé odnětí pozemku zajistil obhlídky obou pozemků znalci, nechal pořídit nejruznější zprávy, posudky nebo dokonce projektovou dokumentaci. Tvzení, že jednal v krajní nouzi a v hrozbě nebezpečí z prodlení, proto nemůže obstát.

[21] Stěžovatel dále namítá, že městský soud blíže nevysvětlil, v čem se konkrétně se žalovaným neztotožňuje ohledně hodnocení důkazů. Nejvyšší správní soud souhlasí se žalovaným, že stěžovatel vykládá bod 68 napadeného rozsudku izolovaně a opomíjí následující body, především bod 71, v němž městský soud vysvětlil, proč nepovažuje závěry posudku (na rozdíl od žalovaného) za rozporné. Podle městského soudu neobstojí tvrzení stěžovatele, že se jedná o opatření pro předcházení vzniku škod; soud na základě správního spisu považoval opatření spíše za základy nově budované zděné chaty.

[22] V pořadí první rozhodnutí ministra zemědělství městský soud skutečně zrušil z důvodu, že nereagovalo na námitky stěžovatele a nevypořádalo se se znaleckými posudky, které stěžovatel předložil. Tuto vadu ministr zemědělství následně napravil, ke zmíněným podkladům se v novém rozhodnutí vyjádřil a posoudil je. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce, že se správní orgány nevypořádaly se stěžovatelovými námitkami a že náležitě nezjistily skutkový stav.

[23] Námitkou tvrzených rozporů v rozhodovací praxi městského úřadu v podobě nerovného přístupu k jednotlivým žadatelům o odnětí pozemků a souvisejícím odkazem na novinový článek (obsahující sdělení vedoucí stavebního odboru Městského úřadu v Jílovém u Prahy) se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť je stěžovatel uplatnil poprvé v kasační stížnosti. Stejně tak až v kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že v posledních deseti letech byla v blízkosti dotčeného pozemku prováděna zabezpečovací opatření k zajištění bezpečného provozu na silnici. Jedná se o nepřipustné námitky, neboť je stěžovatel

neuplatnil v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). K námitce, že je městský úřad vůči stěžovateli zaujatý, Nejvyšší správní soud uvádí, že z procesního postupu správního orgánu nelze dovozovat zaujatost vůči osobě žadatele – tím méně, ztotožnil-li se s tímto postupem nadřízený správní orgán.

[24] Stěžovatel argumentuje také faktickým stavem pozemku, který je evidován jako pozemek určený k plnění funkcí lesa, ale fakticky tomuto účelu neslouží. O právním stavu pozemku není pochyb. K rozporu mezi skutečným a právním (evidovaným) stavem došlo v důsledku činnosti stěžovatele (a předchozích vlastníků), kteří bez rozhodnutí orgánu státní správy lesů změnili charakter daného pozemku. Samotný rozpor však není bez dalšího důvodem pro odnětí (ve vztahu k určovacímu řízení podle § 3 odst. 3 lesního zákona srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, č. j. 1 As 24/2016-61). Jak Nejvyšší správní soud shora vyložil, důvody pro odnětí pozemku, na nichž stěžovatel založil svou žádost, neobstojí. Znalecký posudek, podle něhož pozemek neplní funkce lesa, rovněž není bez dalšího důvodem pro odnětí pozemku. Může sloužit například jako podklad pro žádost o odnětí, stěžovatel jej však doložil až zpětně, patrně v reakci na nesouhlasné závazné stanovisko orgánu ochrany přírody k zásahu do významného krajinného prvku – lesa. V nyní posuzované věci však znalecký posudek nemá váhu, neboť stěžovatelova žádost byla od počátku založena na důvodech, pro které jí městský úřad nemohl vyhovět.

[25] Nejvyšší správní soud závěrem podotýká, že otázka posouzení stavby zabezpečovací konstrukce pohledem předpisů stavebního práva není předmětem tohoto řízení. Z hlediska žádosti o odnětí pozemku určeného k plnění funkcí lesa je rozhodné, že se nejedná o zabezpečovací opatření ve smyslu § 22 lesního zákona, ani o zařízení, které lze umístit na pozemcích určených k plnění funkcí lesa bez odnětí v souladu s § 15 odst. 3 lesního zákona. Stěžovatel současně v žádosti stavbu neoznačil ani jako stavbu pro rekreaci podle § 15 odst. 2 lesního zákona. Posouzení charakteru stavby náleží příslušnému stavebnímu úřadu. Jak vyplývá ze správního spisu, stavební úřad již v minulosti zahájil řízení o odstranění stavby.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádný důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl tedy kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[27] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jako úspěšnému účastníku právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu